

ΒΗΜΑgazino

LIONEL **MESI**

ΣΤΟ ΜΥΑΛΟ
ΤΟΥ ΚΟΡΥΦΑΙΟΥ
ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΣΤΗ
ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΡΟΖ ΠΑΡΑΔΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΡΗΤΗ ΜΕΧΡΙ ΤΙΣ ΒΕΡΜΟΥΔΕΣ ΤΟ ΣΚΗΝΙΚΟ ΕΙΝΑΙ ΜΑΓΕΥΤΙΚΟ
ΛΕΝΑ Η ΠΑΠΑΛΗΓΟΥΡΑ ΜΙΛΑΕΙ ΓΙΑ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΚΑΙ ΤΟΝ ΡΟΛΟ ΤΗΣ ΙΦΙΓΕΝΕΙΑΣ
ΚΛΑΣΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ & ΧΟΡΟΣ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ ΜΕ ΤΟΥΣ Ε. ΜΠΟΥΑΣΙΕΡ ΚΑΙ ΧΡ. ΣΤΕΦΑΝΟΥ

Πολλά είναι τα διεθνή brands που διαγκωνίζονται για να τον έχουν στις τάξεις τους, ωστόσο ο «Λιού» Μέσι, για τις εξόδους και τις εμφανίσεις του εκτός γηπέδων, παραμένει πιστός στο στυλ των καλών του φίλων, Ντομένικο Ντόλτας και Στέφανο Γκαμπάνα.

PHOTO: CLAUDIO MARINELLI

Editorial

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- 04 Εβδομάδα
06 Γνώμες
08 Cover Story: Λιονέλ Μέσι
10 Λένα Παπαληγούρα
13 Ζάππειο
14 Ερβέ Μπουασιέρ
17 Ελέσσα Αντύπα
18 Αλέξης Παπάζογλου
20 To kitsch στο Μουσείο Pera
22 Χριστιάνα Στεφάνου
24 Πολ Νιούμαν
27 Fiat 500e
28 Ελομίδα Βισβίκη
30 Ροζ παραλίες
34 Θ for Θαναθάκη, του Αρκά

Ο ΠΟΛΥΣ ΚΥΡΙΟΣ ΜΕΣΙ

Αθλητής, επιχειρηματίας, οικογενειάρχης, ο αργεντινός superstar των γηπέδων είναι σίγουρα ο master of the game.

Ο Λιονέλ Μέσι σίγουρα δεν είναι ο πιο... συμπλαθής άνθρωπος στον κόσμο. Πρόκειται για μία εξαιρετικά δύσκολη προσωπικότητα, με λίγους, πολύ λίγους (έμπιστους) φίλους στο πλευρό του. Ο μικρόσωμος αργεντινός superstar της μπάλας θα έλεγα ότι εμπιστεύεται μόνο τον «σκληροτράχηλο» μπαμπά του, ο οποίος, όπως δύο γνωρίζουμε, είναι και μάναζέρ του, και την πληθωρική σύζυγό του και μητέρα των τριών γιων του, Αντονέλα Ροκούτο. Κλειστός χαρακτήρας, δεν μοιράζεται σύκολα τις σκέψεις του. Ανήκει στην κατηγορία εκείνων που κραπούν τα περισσότερα για τον εαυτό τους. Εσωστρεφής και δυσπρόσιτος, διαθέτει όμως λογαριασμό στο Instagram που κατέχει την δύσον θέση παγκοσμίως στη λίστα με τα accounts που έχουν συγκεντρώσει τους πιο πολλούς followers. Τον κύριο Μέσι, ο οποίος... χορεύει τους αντιπάλους του αργεντινό τανγκό μέσα στα γήπεδα, ακολουθούν περισσότερα από 210 εκατομμύρια προφίλ. Χαμογελάει δύσκολα, είναι «απρόπτος», οι λάτρεις του ποδοσφαίρου τρέλαίνονται όμως μαζί του. Είναι σίγουρα ο κορυφαίος του κόσμου. Επάξια κατέχει την πρώτη θέση στο βάθρο. Προσωπικά, είμαι θαυμάστρια του Κριστιάνο Ρονάλντο και έπειτα του Σέρχιο Ράμος. Ασχολούμαι περισσότερο με τον ελληνολάτρη, χαμογελαστό, επικοινωνιακό Κριστιάνο (και τα τελευταία του «μηνύματα» στα social media που αφήνουν αιχμές για την αναχώρησή του από τη Γιουβέντους) παρά με τις «βαθύτερες» σκέψεις και τις μελλοντικές κινήσεις του κ. Μέσι. Σε επαγγελματικό επίπεδο, όμως, αναγνωρίζουμε την κυριαρχία, το ταλέντο και την ποιότητά του ως ποδοσφαιριστή. Ο Μέσι είναι σίγουρα ο master of the game. Αθλητής, επιχειρηματίας, οικογενειάρχης. Με χαρά τον φιλοξενούμε στο εξώφυλλο του BHMAgazino. Ο Λιονέλ Μέσι, πέρα από τις αναμφισβίτης ικανότητές του, είναι αυτή τη σπινή στα τρία πιο πολυσυζητημένα πρόσωπα στον πλανήτη. Όλοι «κρέμονται» από τα χείλη του. Οι αποφάσεις, η Μπαρτσελόνα, η Παρί, τα εκατομμύρια, οι φανατικοί οπαδοί, σε πρώτο πλάνο. Αν έβαζε υποψηφιότητα για κάποιον... πολιτικό θώκο θα τον κέρδιζε σίγουρα. Ακρώς επιδραστικός, ιδιαίτερα στις νεαρές ηλικίες, κρατά ένα δυνατό κοινωνικό προφίλ με συνεχείς εκστρατείες ενημέρωσης για την COVID-19 και μεγάλες δωρεές. Bravo, Messi...

Μαργαρίτα Σφέτσα
Διευθύντρια BHMAgazino
msfetsa@alteregomedia.org

ΤΟ BHMA

BHMAgazino

Εβδομαδιαίο περιοδικό που κυκλοφορεί κάθε Κυριακή με το ΤΟ BHMA www.vimagazine.gr, e-mail: vimagazine@tovima.gr

ΕΚΔΟΤΗΣ
ΑΛΤΕΡ ΕΓΚΟ ΜΗΕ ΑΕ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΑΝΤΩΝΗΣ Β. ΚΑΡΑΚΟΥΖΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ **ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΦΕΤΣΑ** CREATIVE ART DIRECTOR Γιάννης Κούρτης ART DIRECTOR Τάσος Φαρμάκης
ASSISTANT ART DIRECTOR Εφεν Κουτρουμάνη ΣΥΝΤΟΝΙΣΜΟΣ ΥΛΗΣ Κατερίνα Κολιού ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ Μαριλένα Αστραπέλλου, Έρη Βαρδάκη, Κοσμής Βίδος,
Πάννη Ζουμπούλης, Μάρκος Καρασαρίνης, Αντώνης Καρπετόπουλος, Ντίάνα Καρπαγκούλη, Αλέξανδρος Καζιώλης, Βαγγέλης Κιούσης, Τάσος Μαντζίδης,
Νατάσα Μηαστέα, Γιώργος Νάστος, Αρης Ραβανός, Λευτέρης Τρίγκας GRAPHICS Μάκης Θεοφιλόπουλος PHOTO EDITOR Ευτύχια Κυδωνάκη
ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ Πέννυ Λάγκα Τηλ. 210-7547.059 plagka@alteregomedia.org ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΔΙΑΦΗΜΙΣΗΣ Λίλη Σενάκη
Τηλ. 210-7547.063 ixenaki@alteregomedia.org ΥΠΟΔΟΧΗ ΔΙΑΦΗΜΙΣΗΣ Χριστίνα Βατού Τηλ. 210-7547.054 chvatou@alteregomedia.org

ΛΕΝΑ ΠΑΠΑΛΗΓΟΥΡΑ

Η καταξιωμένη πρωταγωνίστρια μιλάει για την «Ιφιγένεια εν Ταύροις», τη μπρότοτα και την ευθύνη όλων μας στην εποχή του #MeToo.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΡΗ ΒΑΡΔΑΚΗ
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΝΙΚΟΣ ΠΑΛΙΟΠΟΥΛΟΣ
STYLING ΧΑΡΑ ΜΗΟΤΣΙΒΑΛΗ

ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ: ΕΛΛΑΣ ΜΑΡΙΑΣ CROWN COLLECTION, OUTFIT CAROLINA HERERRA

Φτάνει στο ραντεβού μας ακριβώς στην ώρα της. Τα μαλλιά της είναι μαζεμένα ψηλά σε έναν κόπο. Λάμπει. Είναι Παρασκευή 21η Μαΐου. Σήμερα είναι η ονομαστική της εορτή. «Και έχει και γενέθλια ο μικρός μου γιος, ο Αντώνης. Γίνεται ενός» λέει σχεδόν συνυποτικά. Η Λένα Παπαληγούρα έχει ξυπνήσει από τις 7 το πρωί. «Για να οβήσουμε την τούρτα με το πρώτο του κεράκι όλοι μαζί» προσθέτει. «Να είναι εκεί και ο μπαμπάς του, δηλαδή (σ.σ.: αναφέρεται στον σιδυνό της, τον πολιτικό μηχανικό Ακη Πάντο). Γιατί όταν εκείνος θα γυρίσει το απόγευμα από τη δουλειά εγώ θα βρίσκομαι στην πρόβα. Ήταν ο μόνος τρόπος να συντονιστούμε...». Δεν το λέει με παράπονο. Η Λένα Παπαληγούρα μοιάζει να έχει βρει έναν μαγικό τρόπο να πολλαπλασιάζει τις ώρες του 24ώρου της, να χωρά σε εκείνο τις πρωινές βόλτες με τους γιους της στο πάρκο, τα μαγειρέματα, αλλά και την κατάδυση στους κόσμους των πρωΐδων του Τενεσί Γουλιάμς ή των μεγάλων τραγικών, ρόλους που παίρνει μαζί της στην ησυχία της ταράτσας της πολυκαποκίας όπου διαμένει στο κέντρο της Αθήνας, εκεί που πλέον τους διαβάζει και τους πλάθει. «Με δύο παιδιά, μόνο εκεί βρίσκω ησυχία!» θα πει γελώντας. Τη γαλήνη του καπαπράτου τοπίου κάπου στα βόρεια προάσπια απόλαυσε και στη διάρκεια της φωτογράφισης για το BHMAGazino, αναδεικνύοντας με μοναδικό τρόπο τις τιρκουάζ πέτρες (ταπιάζουν με το μάτι της), αλλά και τα υπόλοιπα κοσμήματα από τις συλλογές της σχεδιάστριας Ιελένα Makri. Αυτό το καλοκαίρι συναντά το έργο του Ευριπίδη «Ιφιγένεια εν Ταύροις» στην παράσταση που οκινούθετε ο Γιώργος Νανούρης με έναν εκλεκτό θάσο (Μιχάλης Σαράντης, Νίκος Ψαρράς, Πυγμαλίων Δαβακαρίδης, Προμηθέας Αλειφερόπουλος, Κίττυ Παπαζόγλου αλλά και Χάρις Αλεξίου), η οποία θα παρουσιαστεί στις 2, 3 και 4 Ιουλίου στην Επίδαυρο. «Στο «ωραιότερο θέατρο του κόσμου», όπως λέει, τονίζονται εμφατικά την πρόσωπή της. Και σε αυτό το «ωραιότερο θέατρο του κόσμου» εκείνη θα βρεθεί για τρίτη φορά στην καριέρα της, μετά τη «Λυστιστράτη» του Μιχαήλ Μαρμαρίνου το 2016, αλλά και την πρώτη παρουσία της το 2010 στον Χορό του «Ορέστη» του Γιάννη Χουβαρδά. «Έχω παίξει και δύο μεγάλους, υπέροχους ρόλους σε τραγωδίες, αλλά όχι στην Επίδαυρο» προσθέτει. Η ευθύνη στους ώμους της, εφέτος, πέφτει λοιπόν ακόμα πιο βαριά. Το ξέρει. «Εύχομαι να ζήσω την εμπειρία. Να μην αφήσω το δύχος να με καταβάλει και χάσω τη στυγμή» λέει. «Γιατί μπορεί να ζήσεις κάτι τόσο μεγάλο και όταν περάσει τελικά να πεις: «Έγγο πού ήμουν σε όλο αυτό?»».

Κυρία Παπαληγούρα, ο ρόλος της Ιφιγένειας μοιάζει με έναν τρόπο να σας κυνηγά... «Ναι, τώσις έχετε δίκιο. Τη συνάντησα για πρώτη φορά σε ένα κείμενο του Δημήτρη Δημητριάδη, το οποίο παρουσιάστηκε σε οκτινοθεσία Γιάννη Κόκκου. Τότε ο κ. Κόκκος, θυμάμαι, μου είχε πει, σχεδόν

προφητικά: «Κότα να δεις που θα παίξεις και άλλες «Ιφιγένειες». Σου ταυτίζουν». Δεν ξέρω τι είδε τότε, αλλά πράγματα έτσι ήρθαν τα πράγματα. Γιατί τη συνάντησα ξανά σε έναν μονάλογο του Γάλλου Ζαν-Ρενέ Λεμουάν ο οποίος παρουσιάστηκε στην Ελλάδα σε συνεργασία με το Γαλλικό Ινστιτούτο και φιλοκά στην παράσταση «Ιφιγένεια εν Αυλίδι» σε οκτινοθεσία Αιμίλιου Χειλάκη και Μανόλη Δούμια το 2017. Και τώρα έρχεται η «Ιφιγένεια εν Ταύροις». Την αγαπώ πολύ την Ιφιγένεια...».

Σε αυτή την εκδοχή του μύθου ο Ευριπίδης μάς λέει ότι η Ιφιγένεια δεν θυσιάστηκε ποτέ στην Αυλίδα, αλλά σώθηκε και ζει στην Ταυρίδα ως ιέρεια πραγματοποιώντας ανθρωποθυσίες. Γιατί πιστεύετε ότι αυτό το έργο απέκτησε τόσους θαυμαστές, από τον Γκαΐτε μέχρι τον Ρίτσο;

«Ισως γιατί η ίδια η Ιφιγένεια είναι μια ιδιαίτερη μορφή, σχεδόν αδικημένη, θα έλεγα. Πάντα είχα την εντύπωση ότι της προσδίδουμε την εικόνα του αδύναμου. Άλλα τα πράγματα δεν είναι έτσι. Ακόμα και στην «Ιφιγένεια εν Αυλίδι», εκείνη παίρνει την απόφαση να οδηγήθηκε στον θάνατο για να ξεκινήσουν τα καράβια των Αχαιών. Σαν να φέρει μια αθωότητα, να κατανοεί όλο το φθαρτό και το διεφθαρμένο του κόσμου, να αρδιάζει από αυτό και να αποφασίζει να ξεφύγει. Στην «Ιφιγένεια εν Ταύροις», πάλι – η οποία γράφτηκε από τον Ευριπίδη πριν από την «εν Αυλίδι», και αυτό έχει τη σημασία του –, ο μεγάλος τραγικός αναφέρεται σχεδόν εμμονικά στον τρόπο με τον οποίο έφυγε από την πατρίδα της και στην αλαζονεία της εξουσίας που έφερε ο πατέρας της, στη συμφορά που την κυνηγά. Και εκεί πάνω βλέπεις τα ανθρώπινα στοιχεία της. Τα συναισθήματα ενός προσώπου που πληρώνει ενώ δεν φταίει, ενός προσώπου αθώου και συλάμα δυναμικού που είναι πλέον ιέρεια και ραντίζει ανθρώπους για τις ανθρωποθυσίες – κάτι τόσο μακάβριο. Η τραγωδία ξεκινά με το όνειρο που βλέπει και το ερμηνεύει ως τον θάνατο του αδελφού της Ορέστη και τελειώνει με ένα περίεργο happy end. Για εμένα όμως αυτό το τέλος κρύβει μια απίστευτη μελαχολία. Γιατί σε ένα έργο που μιλάει ενδεχομένως για τη δύναμη της ανθρώπινης βούλησης τη λύση δίνει πάλι... ο από μηχανής θεός».

Πα σας ποιος είναι ο πυρήνας του έργου; «Το προγονικό αμάρτυρια. Αυτό το περιέργυμα «αμαρτίαι γονέων παιδεύουσι τέκνα», το κατά πόσο εμείς οφίζουμε τη μοίρα μας, αλλά και η αδελφική αγάπη και η φιλία. Αυτή η ανάγκη του Ορέστη να βρεθεί ξανά μαζί με την αδελφή του, να γυρίσουν στην πατρίδα την οποία άφησαν πίσω τους, ο Ορέστης κυνηγημένος από τις Ερινύες και η Ιφιγένεια επειδή θυσιάστηκε και σώθηκε από τη θεά. Αυτό το έργο μιλάει για το τι σημαίνει να εγκαταλείπεις μια πατρίδα, για το τι σημαίνει να είσαι μετανάστης και εξόριστος. Και την ίδια σημαίη μοιάζει με ένα απόκοσμο παραμύθι. Ενα κορίτσι που

«Είχουμε να ζήσω κάθε μέτεπό από την εμπειρία της Επίδαυρου»

Συνέντευξη

όλοι νομίζουν πεθαμένο ζει τελικά σε μια μακρινή χώρα, χωρίς να το ξέρει κανείς. «Σε έχω κοντά μου την πεθαμένη καθώς λένε» της λέει χαρακτηριστικά ο Ορέστης.

Συνεργαστήκατε τον περασμένο Δεκέμβριο με τον Γιώργο Νανούρη στον «Γιάλινο Κόσμο» που απολαύσαμε σε live streaming από το Εθνικό Θέατρο και θα επαναληφθεί και τον επόμενο χειμώνα και οι δυο σας βρίσκεστε ξανά αυτό το καλοκαίρι στην «Ικριγένεια εν Ταύροις». Αν δεν απατώμαι, πρόκειται για την τέταρτη συνεργασία σας. Πώς θα περιγράφετε τη σχέση σας;

«Ως σχέση ζωής. Ο Γιώργος είναι οικογένεια. Με γνώρισε ελεύθερη και είμαι παντρεμένη πλέον, με δύο παιδιά. Συναντήθηκαμε για πρώτη φορά με την παράσταση «Κατερίνα» (σ.α.: αναφέρεται στον μονόλογο που συγκλονιστικά ερμηνεύει τα τελευταία πέντε χρόνια και ο οποίος βασίστηκε στο μυθιστόρημα του Αύγουστου Κορτώ «Το βιβλίο της Κατερίνας», με θέμα την πάλη της μητέρας του με τη διπολική διαταραχή) και ταξιδέψαμε μαζί από την Αγγλία μέχρι τη Σαντορίνη. Με τον Γιώργο έχουμε ζήσει αμέτρητες σπιγμές».

Όπως;

«Τι να πρωτοθυμηθώ; Να σας πω ένα από τα πιο πρόσφατα; Τον Φεβρουάριο του 2020, λίγο πριν κλείσουν τα θέατρα λόγω COVID-19, ήμασταν στο Θέατρο Προσκήνιο με τον μονόλογο της «Κατερίνας». Στην τελευταία παράσταση ήμουν επά μηνών έγκυος στον δεύτερο μου γιο. Δεν το έκριψα πλέον. Στο κοινό, θυμάμαι, εκείνο το βράδυ βρισκόταν μάλιστα και ο Δημήτρης Μαυρίκιος, ένας άνθρωπος που εκτιμώ πάρα πολύ. Δεν ξέρω τι έγινε εκείνη τη νύχτα, υπήρχε μια γλυκιά συνενοχή με τους θεατές και ήταν σαν να ανακαλύπταμε ξανά όλοι μαζί το έρχο από την αρχή, σαν να ξεκινούσαμε πάλι από την πρώτη ημέρα όποτε από πέντε χρόνια παραστάσεων, κουβαλώντας βέβαια όλα αυτά που είχαμε έως τότε ζήσει. Ο Γιώργος ήταν όπως πάντα εκεί, σιωπηλός συμπλέκτης και σύμμαχος. Κατεβαίνοντας από τη σκηνή, μου είπε: «Εντάξει, απόφε καπάλαβα ότι μπορούμε να συνεχίσουμε να παίζουμε την «Κατερίνα» για άλλα 10 χρόνια»».

Η τωρινή πρόβα πώς είναι; Πώς είναι να παίζεις με τη Χαρούλα Αλεξίου;
«Είναι φανταστική γυναίκα. Γιατί πέρα από τρομερή επαγγελματίας είναι και απίστευτα γενναιόδωρη, με ένα φοβερό χιούμορ και τρυφερότητα. Και συγχωρίστε μου την έκραφση: είναι ηθοποιά. Γιατί η Χάρις Αλεξίου δεν έγινε τυχαία αυτό που είναι. Δεν είναι απλά μια μαγευτική φωνή, ήταν ο ίδιος ο ψυχικός της κόσμος που κατέβητε ολόκληρο πάνω στο τραγούδι. Αυτό κάνει και στο θέατρο. Στις πρόβες είναι σαν παιδί, συγκινείται. Τι να πω; Όπτε στα πιο τρελά μου όνειρα θα σκεφτόμουν ότι θα μοιραζόμουν τη σκηνή μαζί της».

Η Επίδαιρος σας αγχώνει;

«Πρόκειται για έναν ειδικά φορτισμένο χώρο – έτσι είναι. Αυτό που εύχομαι βαθιά είναι να ζήσω κάθε λεπτό αυτής της εμπειρίας. Να μην αφήσω το άγχος να με τοακίσει. Γιατί μπορεί να είναι και η τελευταία μου φορά εκεί. Να μην έχω ξανά την ευκαιρία...».

Δεν μπορεί να το πιστεύετε αυτό...

«Σας το λέω με πάσα ειλικρίνεια. Δεν είδατε πόσες ανατροπές μπορεί να φέρει η ζωή! Επειτα, μπορεί να μη σταθώ εγώ άξια. Θέλω να το ζήσω, λοιπόν. Να μην αφήσω τίποτα να μου το χαλάσει. Ναι, έχω άγχος. Την ίδια σπιγμή, τα παιδιά μου με

γειώνουν. Γιατί η μισή μέρα μου πατάει στη γη. Πρέπει να μαγειρέψω, να τα κοιμίσω, να πάω σουπερμάρκετ, να κάνω όλα αυτά τα πρακτικά πράγματα. Έχω όμως και έναν σύζυγο που είναι φανταστικός πατέρας και σύντροφος, που μου δίνει όλη την ενέργεια και την αγάπη που χρειάζομαι».

Πριν κάνετε οικογένεια ζούσατε μόνο για το θέατρο;

«Για χρόνια η ζωή μου ήταν απόλυτα ταυτομένη με τη δουλειά. Υποσυνείδητα, αν θέλετε, σπιδήστε άλλο έκανα ένιωθα ότι μπορεί να λειτουργούσε ανταγωνιστικά προς αυτήν. Ακόμα και ένας καφές με μια φίλη. Οταν ήρθαν τα παιδιά μου, αυτή η ενοχή έξαφανίστηκε. Εγίναν η απόλυτη προτεραιότητα, χωρίς όμως να μπει η δουλειά μου σε δεύτερη μοίρα, απλώς φωτίστηκε διαφορετικά. Σε αυτόν τον κόσμο ζόρμε πολύ λίγα χρόνια. Το πιο σημαντικό είναι οι σχέσεις που μοιραζόμαστε. Εγώ δεν θα μπορούσα να ζω χωρίς να έχω κάνει οικογένεια, και μιλάω προσωπικά, γιατί υπάρχουν και άνθρωποι που δεν το θέλουν, και αυτό μου φαίνεται επίσης απόλυτα φυσιολογικό. Άλλα για εμένα η ζωή χωρίς οικογένεια θα ήταν αβάστατη. Τώρα, τι να σας πω; Ότι αν δεν είχα τα παιδιά μου ίσως να είχα κάνει και ένα σίριαλ που έκανε επιτυχία; Και τι έγινε όμως τελικά; Αυτά δεν είναι θυσίες, είναι επιλογές. Αλίμουνο».

Μιλώντας για τηλεόραση, θα συμμετέχετε στη νέα σειρά της EPT «Καρτ Ποστάλ», που ονοία βασίζεται στο ομότιτλο βιβλίο της

Βρετανίδας συγγραφέως Βικτόρια Χιάλον.
«Ναι, θα βρίσκομαι σε ένα επεισόδιο. Πρόκειται για 12 αυτοτελείς ιστορίες, με τους χαρακτήρες να αλλάζουν κάθε φορά. Κοινός παρονομαστής είναι ένας Έλλινας αρχαιολόγος, μεγαλομένος όμως στο Λονδίνο, ο οποίος έρχεται να αναζητήσει τις ρίζες του στην Κρήτη. Τον υποδύεται ο Ανδρέας Κωνσταντίνου. Έχω κάνει τα πρώτα γυρίσματα. Είμαι ενθουσιασμένη. Θυμίζει πολιά καλή τηλεόραση. Επάγγελμάς το επεισόδιο, κινηματογραφικά γυρισμένο στη μαγική Κρήτη. Νομίζω πως πρόκειται για μια σειρά που θα μπορούσε να πουλήθει σε μια μεγάλη πλατφόρμα του εξωτερικού. Δηλαδή, γιατί να βλέπουμε μόνο ιστονικές σειρές, τούρκικες, σουηδικές, και όχι μια ελληνική; Μπαίνονται τώρα στο σετ, συνειδητοποίησα πόσο πολύ μού έχει λείψει το γύρισμα. Τα τελευταία χρόνια μού έχων γίνει προτάσεις, αλλά δεν ήθελα να λείπω τόσο πολύ από το σπίτι. Τώρα θέλω πολύ να κάνω τηλεόραση».

Το ελληνικό θέατρο πέρασε μια βαθιά κάθαρση. Η συζήτηση που άνοιξε σας έκανε να αναρωτηθείτε αν και εσείς είχατε πέσει θύμα συμπεριφορών που ξεπέρασαν τα όρια και δεν το είχατε συνειδητοποίησε τότε;

«Ξέρετε, αυτό είναι το πιο τρομακτικό σκέλος αυτής της υπόθεσης. Οι για πολλά χρόνια τέτοιες συμπεριφορές γίνονται ανεκτές – και δεν μιλάω μόνο για τον χώρο του θεάτρου. Υπήρχε το περίφημο «αυτή η δουλειά χρειάζεται γερό στομάχη», το «εντάξει, αυτά συμβαίνουν». Οχι, δεν

πρέπει να συμβαίνουν. Για να απαντήσω στην ερώτησή σας, δεν νομίζω ότι υπάρχει γυναίκα, ή μάλλον καλύτερα άνθρωπος, που δεν έχει υποστεί κάποια μορφή κακοποίησης. Το θέμα είναι πόσο τυχερός είσαι. Και εγώ στάθηκα τυχερή, γιατί δεν μου συνέβη κάτι σε τέτοιον βαθμό που θα μου ήταν αβάστατο. Άλλα απλώς τυχερή και τίποτα άλλο».

Πλέον μιλάμε για το κίνημα #MeToo και στην Ελλάδα. Μεγαλώνοντας δύο αγόρια αισθάνεστε διπλή την ευθύνη σας;

«Φυσικά. Νομίζω ότι τα παιδιά δεν μαθαίνουν από αυτά που πράττεις. Για εμένα το παράδειγμα μπορεί να είναι η συμπεριφορά του πατέρα προς τη μητέρα τους, το πώς μιλάς εσύ στον δρόμο, το πώς συμμετέχουν εκείνα στις δουλειές του σπιτιού. Ο μεγάλος μου γιος, που είναι δύο ετών, τρέει και πηγαίνει το πάτωτο του στον νεροχύτη. «Απλά» λέει. Δεν του ζήτησα ποτέ να το κάνει. Εβλεπε όμως τον μπαμπά του να το πράττει...».

Αλήθεια, αν μπορούσατε να ζήσετε ξανά μία πηγά στην ζωή σας, ποια θα ήταν; «Τη γέννηση των παιδιών μου. Ειδικά στην πρώτη μου γέννηση όλα ήταν πρωτόγυνη. Ήμασταν στο δωμάτιο εγώ, ο Ακτή και το μωρό, μιλά, εκείνη την πρώτη νύχτα...».

INFO

«Ικριγένεια η εν Ταύροις»: Αρχαίο Θέατρο Επιδαιρών, στις 2, 3 & 4 Ιουλίου. Θα ακολουθήσει περιοδεία.

ΕΡΒΕ ΜΠΟΥΑΣΙΕΡ «ΣΤΗ ΧΑΟΤΙΚΗ ΕΠΟΧΗ ΜΑΣ ΧΡΕΙΑΖΟΜΑΣΤΕ ΤΗΝ ΚΛΑΣΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ!»

Ο επικεφαλής της διαδικτυακής medici.tv και του τηλεοπτικού καναλιού Mezzo, που φέρνουν τις σημαντικότερες συναυλίες και παραστάσεις όπερας και μπαλέτου στα σπίτια εκατομμυρίων τηλεθεατών σε όλον τον κόσμο, μιλάει για τη χρήση των νέων τεχνολογιών στην τέχνη.

φέρει και η κλασική μουσική. Επιπλέον, η μουσική δεν έχει σύνορα, και οι άνθρωποι σήμερα συνηθίζουν να ακούν διαφορετικά είδη μουσικής. Εχουμε βεβαίως υψηλά ποιοτικά κριτήρια και οι ερμηνευτές που προβάλλουμε είναι πάντα πρώτης γραμμής».

Είστε επιπλέον και διευθυντής του τηλεοπτικού Mezzo, που επίσης δραστηριοποιείται (και) στον κόσμο της κλασικής μουσικής. Πώς ισορροπείτε μεταξύ αυτών των δύο διαφορετικών ρόλων; Ή τελικά δεν είναι τόσο διαφορετικοί;

«Οσο και αν η κλασική μουσική εξακολουθεί να είναι μια σχετικά μικρή αγορά σε σύγκριση π.χ. με την αγορά της ποπ, η συμμαχία από τον Μάιο του 2020 ανάμεσα στις δύο εταιρείες ήρθε ως φυσική εξέλιξη σε μια πορεία ανάπτυξης και προόδου. Δεν σκοπεύουμε να προχωρήσουμε σε συγχώνευση, σπόχος μας είναι να αναπτύξουμε δύο γίνεται περιοστέρο και τις δύο εταιρείες. Συγκεκριμένα, θέλουμε να πλουτίσουμε το πρόγραμμα του Mezzo με ακόμα περιοστέρες συναυλίες κλασικής μουσικής και τζαζ, παραστάσεις όπερας και χορού, και το πρόγραμμα της medici.tv με live εκδηλώσεις από χώρους όπως το Carnegie Hall και με σημαντικούς διαγωνισμούς όπως ο Διεθνής Διαγωνισμός Τσαϊκόφσκι. Το τοπίο στη συνδρομητική τηλεόραση αλλάζει με γρήγορους ρυθμούς και εμείς καλούμαστε να ανακαλύπτουμε νέους τρόπους διά των οποίων το κοινό θα έχει πρόσβαση στη δουλειά μας. Επιπλέον, τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης είναι μια μεγάλη ευκαρία για να δημιουργήσουμε μια δύο γίνεται πιο σπενή σχέση με το κοινό μας. Θέλουμε να παρέχουμε το καλύτερο περιεχόμενο χρησιμοποιώντας κάθε δυνατότητα που μας δίνει η εποχή. Και ο συνδυασμός μεzzo και medici.tv καθιστά αυτόν τον στόχο εφικτό».

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΑ ΒΙΔΟ

Δραστηριοποιήθηκε για πολλά χρόνια στον χώρο της δισκογραφίας για να συνεργάστε μεταξύ άλλων με τη Warner Music France και τη Warner Classics, για τις οποίες παρίγγιες περιοστέρες από 500 ηχογραφήσεις, ανάμεσά τους δουλειές που απέσπασαν σημαντικά διεθνή βραβεία. Τον Μάιο του 2008 ίδρυσε τη medici.tv που γρήγορα εξελίχθηκε στη νούμερο ένα φημισμένη πλατφόρμα για την κλασική μουσική. Μια πλατφόρμα που δίνει την ευκαιρία στο διεθνές κοινό να παρακολουθεί σημαντικές παραστάσεις όπερας, μπαλέτου και συναυλίες από το σπίτι. Ο Ερβε Μπουασιέρ τιμήθηκε για την προσφορά του από το υπουργείο Πολιτισμού της Γαλλίας με τον τίτλο του Ιππότη των Τεχνών και των Γραμμάτων. Και συνεχίζει την πλούσια δραστηριότητά του, όχι μόνο από τη medici.tv αλλά και ως διευθυντής του επίσης δραστηριοποιημένου στον χώρο της όπερας και της κλασικής μουσικής καναλιού Mezzo. Αφορμή για τη συνομιλία μας είναι η συνεργασία, τους τελευταίους μήνες, του Mezzo με τη δική μας Εθνική Λυρική Σκηνή. Μια συνεργασία που «παξιδεύει» για πρώτη φορά σημαντικές παραγωγές της ΕΛΣ σε όλον τον κόσμο.

Πα να πάρουμε όμως τα πράγματα από την αρχή και να σας γνωρίσουμε καλύτερα, πώς ασχολήθηκε με τη βιομηχανία της μουσικής και γενικότερα της ψυχαγωγίας; Υπήρξετε μουσικός ή πέσασταν λάτρης της μουσικής;

«Όχι, δεν είμαι μουσικός, αλλά είχα πάθος για τη μουσική και τις τέχνες γενικότερα από τα νιάτα μου. Μεγάλωσα σε ένα μικρό χωριό. Δεν είχα πρόσβαση σε πολιτιστικά δρώμενα. Το μόνο που μπορούσα να κάνω ήταν να ακούω ραδιόφωνο. Ετσι ανακάλυψα κάθε είδος καλής μουσικής, από τον Ντέιβιντ Μπόουι έως τον Γκλεν Γκουλντ, από τον Τζον Κολ-

τρέιν και τους The Clash έως τον Ξέρμπερ φον Κάραγαν και τον Λέοναρντ Μπερντστάιν. Η επαφή με αυτόν τον κόσμο άλλαξε εντελώς τη ζωή μου. Εθίστηκα στους δίσκους και μερικά χρόνια μετά στις συναυλίες».

Τι σας οδήγησε να ξεκινήσετε το medici.tv, το 2008;

«Το 2005, έπειτα από 15 χρόνια στις δισκογραφικές εταιρείες, ανακάλυψα το YouTube. Ήταν μια αποκάλυψη! Εφαρχόντας ότι η νέα πρόκληση, όποτε σκέφτηκα: «Ας κάνουμε το ίδιο για την κλασική μουσική!». Δεν είχα ιδέα πώς να το κάνω, δεν είχα επιχειρηματικό σχέδιο, διαισθανόμουν όμως πώς θα συνέβαινε κάπι μεγάλο. Ο φίλος μου, ο Μάρτιν Ενγκούτρεμ, ο οποίος είχε ίδρυσε το Φεστιβάλ Βερμπιέ, μου είπε: «Ας το κάνουμε!». Το όνειρό μου άρχισε να γίνεται πραγματικότητα, με μια πρώτη δοκιμή το καλοκαίρι του 2007. Εκείνη την εποχή το video streaming ήταν στην αρχή του, αλλά είχε ήδη εντυπωσιακή ανταπόκριση από την κοινότητα των μουσικών και των φίλων της μουσικής. Ετσι αποφάσισα να ξεκινήσω το medici.tv, κοιτώντας προς το μέλλον. Δεκατρία χρόνια μετά είναι η κορυφαία πλατφόρμα αυτού του είδους στον κόσμο, με περίπου 150 εκδηλώσεις να παρουσιάζονται live κάθε χρόνο και με σχεδόν 3.000 προγράμ-

ματα διαθέσιμα στην υπηρεσία Video on Demand».

Κοιτάζοντας πίσω, ποιες ήταν οι προκλήσεις που αντιμετωπίσατε όλα αυτά τα χρόνια; Και ποια πανταμοιβή σας;

«Οι προκλήσεις ήταν τεράστιες, υπήρχαν μεγάλα τεχνικά προβλήματα και το διαδίκτυο εκείνη την εποχή θεωρείτο από ορισμένους ως ο διάβολος. Άλλα, όταν έχεις την υποστήριξη των καλλιτεχνών και μια τεράστια πίστη σε αυτό που κάνεις, βρίσκεται πάντα τον τρόπο να αλλάξεις το παιχνίδι. Πρέπει να μη φοβάσαι μπροστά στους κινδύνους και να έχεις δραμα. Η ανταμοιβή είναι τεράστια, βλέπουμε πώς κάνουμε κάπι χρήσιμο και πώς δημιουργούμε συναρπαστικές σχέσεις με σπουδαίους καλλιτέχνες. Επιπλέον, λαμβάνουμε καθημερινά εκπονήσεις μηνύματα από τους θεατές μας, ανθρώπους που έχουν πίστη στην αποστολή μας και τη στηρίζουν».

Το medici.tv δραστηριοποιείται πλέον και στον χώρο της τζαζ, με νέο περιεχόμενο να προστίθεται καθημερινά. Τι σας οδήγησε σε αυτή την απόφαση;

«Η μουσική είναι μια μακρά εθελητική ιστορία που ξεκινά από τα παλιά χρόνια και έχει σημαδεύτει από εμβληματικά γεγονότα. Η τζαζ είναι προφανώς ένα από τα σημαντικότερα βήματα σε αυτή τη μεγάλη διαδρομή, οπότε μας ενδιέφερε όπως μας ενδια-

ΠΠΟΛΝΙΟΥΜΑΝ ΑΝΕΞΙΤΗΛΗ ΑΞΙΑ

Ενα αφιέρωμα στον άνδρα με τα γοπτευτικότερα μπλε μάτια που έχουν περάσει ποτέ από τη μεγάλη οθόνη, με αφορμή τα 60 χρόνια από τότε που είπε «Ο κόσμος είναι δικός μου».

ΑΠΟ ΤΟΝ
ΓΙΑΝΝΗ ΖΟΥΜΠΟΥΛΑΚΗ

Το 1995 διανεμήθηκε στις αίθουσες τη ταινία του Ρόμπερτ Μπέντον «Δεν είμαι κορδιό κανενός» – μετάφραση σωστή, καθώς ο ίδιος τίτλος της ήταν «Nobody's Fool». Ενας τίτλος που ίσως υπήρξε ο πιο κοντινός στην ιδιοτυπία του πρωταγωνιστή αυτής της ταινίας, του Πολ Νιούμαν. Γιατί όντως ο Νιούμαν, μια σταθερή αξία του πολυκόσμου κινηματογράφου, ακόμα και σήμερα, 13 χρόνια μετά τον θάνατό του, δεν επέτρεψε ποτέ και σε κανέναν να τον γελάσει. Άκομα και όταν τελικά έχανε το παιχνίδι, όπως συνέβη σε ταινίες όπως «Ο μεγάλος δραπέτης» («Cool Hand Luke», 1967) ή «Οι δύο Ληστές» («Butch Cassidy and the Sundance Kid», 1969), ο Νιούμαν έδινε την εντύπωση ότι εκείνος ήταν που το άφησε να χαθεί. Το «παλαιωμένο» look, το «σερνόμενο» περπάτημα, οι ενίστε γκροτέσκ γκριμάτσες τρόποι έκφρασης μιας αδιαφορίας, ή και ειρωνείας, μια ανεπισθητη επανάσταση απέναντι σε κάποιο «σύστημα» που ποτέ δεν έδειξε να χωνεύει ή και να καταλαβαίνει ακόμα.

Η πρώτη απόπειρα του Πολ Νιούμαν με την ηθοποιία στον κινηματογράφο ήταν μάλλον αποκαρδιωτική γιατί η φευδοεπορική «χλαμύδα» με τίτλο «Το ασημένιο διοκοπότηρο» («The Silver Chalice», 1954) υπήρξε μέγα φιάσκο. Πολλά χρόνια αργότερα, ο ίδιος θα την αποκαλούσε «χειρότερη ταινία ολόκληρης της δεκαετίας του '50». Αν όμως το «διοκοπότηρο» υπήρξε μια δυσάρεστη ανάμνηση, δεν θα μπορούσε να πει κανείς το ίδιο για τον μεγαλύτερο δύκο της δουλειάς του Νιούμαν που υπερβαίνει τους 55 κινηματογραφικούς τίτλους.

Βασιλιάς της τάσκας
Στις αρχές της δεκαετίας του 1960, ο ζεύχρονος τό-

τε Πολ Νιούμαν ήταν ίδιη σταρ, αλλά με την εξαρεση της «Λιασσοσαμένης γάτας» («Cat on a Hot Tin Roof», 1958), δεν είχε παρουσιάσει κάποια πραγματικά σοβαρή προσωπική επιτυχία στον κινηματογράφο. Την ευκαιρία για κάτι τέτοιο θεώρησε ότι θα του την προσέφερε ο ρόλος ενός ατίθασου τύπου ονόματος «Γρήγορος» (Fast) Εντι Φέλσον. Και είχε δίκιο, διότι πράγματι ο θρασύς, θαρραλέος και εξαιρετικά ταλαντούχος μπολιαρδόρος τον οποίο ο Πολ Νιούμαν υποδύθηκε το 1961 στην ταινία του Ρόμπερτ Ρόσεν «The

Hustler» (διανεμήθηκε στη χώρα μας με τον τίτλο «Ο κόσμος είναι δικός μου») ήταν το πρώτο προσωπικό τζάκ ποτ του. Ο ρόλος ταίριαξε γάντι στον ηθοποιό της «μεθόδου» και του Actors Studio, ενώ η ταινία του Ρόσεν, που ειρέτος κλείνει 60 χρόνια, θεωρείται κλασική διότι εκτός πολλών άλλων ήταν μία από τις πρώτες που καπόρθωσαν να περιγράφουν με realistiskή ακρίβεια σκηνικά του αμερικανικού υποκόριου, όπου η κινηματογραφική κάμερα δεν ξεναγούσε συχνά τους θεατές. Για τη σωστή χρήση της στέκας, ο Νιούμαν θεώ-

ρησε ότι στην προετοιμασία του ρόλου χρειάζοταν έναν επαγγελματία στο πλευρό του, τον οποίο βρήκε στο πρόσωπο ενός θρύλου του αμερικανικού pool, του Γουέλι Μοσκόνι. Ήγινε «κολλητός» του και τον ακολουθούσε σε κάθε στέκι του χώρου. Ο Μοσκόνι ήταν που δίδαξε στον ηθοποιό την τεχνική του μπολιαρδόρου αλλά και όλα τα χαριτωμένα κόλπα που τον βλέπουμε να κάνει πάνω στην τούχα στην ταινία. Αδύνατος, φηλός και λυγερός, ο Νιούμαν είχε την απαραίτητη σωματική ελαστικότητα που απαιτούσε ο

ήρωας. Τίποτε στο φιλμ δεν δείχνει φεύγοντας ή επιτηδευμένο. Ο ρόλος του Γρήγορου Εντι παραμένει ένας από τους πιο σύνθετους και πληθωρικούς που έπαιξε ποτέ και ήταν εκείνος που τον έφερε πολύ κοντά στα Όσκαρ (ήταν το φαβορί τη χρονιά εκείνη), αν και το έχασε – ίσως αδικως – από τον Μαξιμίλιαν Σέλ για την πολιτικού περιεχομένου ταινία «Η δίκη της Νυρεμβέργης». Και δεν είναι καθόλου τυχαίο που, χρόνια αργότερα, η Αμερικανική Ακαδημία Κινηματογράφου επέλεξε αυτόν τον ήρωα για να βραβεύσει τον Πολ Νιούμαν με το Όσκαρ που το άξιζε από καιρό. Στην ταινία το «Χρώμα του χριστιανού» («The Color of Money», 1986), ο Μάρτιν Σκορσέζε (μεγάλος φαν του φιλμ «The Hustler»), με τον οποίο εν τέλει συγκρόνεται. Ανατρέχοντας στην τελετή της απονομής των Όσκαρ το 1987, όταν ο Νιούμαν κέρδισε – επιτέλους – το βραβείο Α' ανδρικού ρόλου, δεν θα θυμηθούμε έναν άνθρωπο που με δάκρυα ευλαμβάνησε ένα σύντημα που τον «εκτίμησε» ώπερα από έξι υποψηφίωντες και ένα τημητικό βραβείο. Θα θυμηθούμε έναν υπόγεια «ατίθασο» στα λόγια τύπο, που πρότον δεν ήταν καν παρόν στην απονομή και δεύτερον μάλλον ειρωνευόταν το γεγονός ότι βραβεύθηκε. Γιατί, είπαμε, ο Πολ Νιούμαν δεν πιάστηκε ποτέ κορόιδο κανενός.

ΤΟ ΤΥΧΕΡΟ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑ

Την επιτυχία της ταινίας «The Hustler» ακολούθησε το «Hud» δύο χρόνια αργότερα, το 1963, που οδήγησε και πάλι τον Νιούμαν στα Όσκαρ. Στο «Άγριος σαν θύελλα», όπως η ταινία ονομάστηκε στην Ελλάδα, ο Νιούμαν απέδειξε ότι δεν ήταν απαραιτήτως το «καλό Αμερικανάκι» με τα γλυκά γαλανά μάτια. Μπορούσε να γίνει και κακομοθημένο πλουσιόπαιδο χωρίς ίχνος ηθικής. Ενα επίσης ενδιαφέρον trivia, όμως, σχετίζεται με το γράμμα από το οποίο ξεκίνουν και οι δύο τίτλοι στα αγγλικά το γράμμα «H». Λόγω της επιτυχίας των δύο αυτών ταινιών ο Νιούμαν θεώρησε ότι το αγγλικό «H» ήταν γουρλιδικό γράμμα. Πείτε το τόχη ή απλή σύμπιση, πάντως οι τίτλοι των ταινιών του που ξεκίνουν από «H» είχαν επιτυχία.

Στο «Harter» του 1966 επανέφερε με επιτυχία το επάγγελμα του ιδιωτικού ντετέκτιβ στην κινηματογραφική μόδα, πολλά χρόνια μετά τα νουάρ όπου ντετέκτιβ ήταν το επάγγελμα του πρωταγωνιστή στο 90% των ταινιών. Μάλιστα, θα πρέπει να σημειωθεί ότι ο ντετέκτιβ του μυθιστορήματος του Ρος Μακ

1. Οι ιδιωτικός ντετέκτιβ Λου Χάρπερ στο «Harter», το οποίο στην Ελλάδα παίχτηκε με τον τίτλο «FBI: Φάκελος 17, Ακρώς εμπιστευτικόν».
2. Με τη σύζυγό του Τζάνα Γουντγουορντ στην ταινία «Μακρύ καυτό καλοκαίρι».
3. Ο ρόλος του «Γρήγορου» Εντι Φέλσον στην ταινία «Ο κόσμος είναι δικός μου» μετέτρεψε τον Πολ Νιούμαν σε σούπερ σταρ.

Φωτογραφικό πορτρέτο
του Πολ Νιούμαν
στις αρχές της δεκαετίας
του 1960.

ΒΟΥΤΙΕΣ ΣΤΟ ΡΟΖ

Οι παραλίες-έργα τέχνης σε Ελλάδα και Εξωτερικό, όπου η άμμος έχει τις πιο περίεργες και εντυπωσιακές χωματικές αποχρώσεις και ο ρόλος των «κατιγικών» τρηπητοφόρων.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΑ ΒΙΔΟ

Εχει μια μελαγχολική αισθαντικότητα το «Τρυφερό σου ροζ» που τραγουδούσε η Αρλέτα πίσω στα 80s, σε στίχους της Μαριανίνας Κριεζή και μουσική του Λάκη Παπαδόπουλου. Ισχει γι' αυτό το εν λόγω τραγούδι ήταν το πρώτο πράγμα που σκέφτηκα ένα καλοκαιρινό πρωινό, πριν από δύο χρόνια, όταν βρέθηκα περιτριγυρισμένος από το πιο τρυφερό ροζ, με τα πόδια μου μέσα στο πιο καθαρό και διαυγές νερό του κόσμου, και με μια αίσθηση πρεμίας και ευτυχίας που είχα καιρό να νιώσω. «Δεν είναι ο κόσμος που θενά πιο τρυφερός απ' το δικό σου ροζ...». Μέρος ενός πίνακα όπου το ελαφρύ ροζ ήταν η βάση, η πρώτη στρώση χρώματος, πάνω και γύρω από την οποία προστίθεντο οι λεπτομέρειες, όλα τα άλλα χρώματα που συνέθεταν το τοπίο (το πικρουάζ, το γαλάζιο και το γαλαζοπράσινο), απολάμβανα τη σπιγμή. Ήμουν τυχερός γιατί ήταν πολύ νωρίς

και οι ορδές των τουριστών που σε λίγο θα κατέκλυζαν την παραλία δεν είχαν κάνει την εμφάνισή τους. Όλη η ομορφιά ήταν δική μου, δική μας. Δέκα - είκοσι άνθρωποι ήμασταν όλοι κι όλοι σκορπισμένοι στο Ελαφονήσι, την εξωτική, όπως τη χαρακτηρίζουν, παραλία της Κρήτης. Είχε και καιρό υπέροχο, έναν ήλιο τεράστιο, έναν ουρανό καταγάλανο και άπνοια, γεγονός που αναδείκνυε σε όλη την ιδιαίτερη καλλονή της τη ροζ (σε ορισμένα σημεία) αμμουδιά, για την οποία έχει γίνει διάστημη η περιοχή. Μία ακόμα ροζ αμμουδιά από τις λίγες που βρίσκουμε σπαρμένες σε διάφορα μέρη του κόσμου. Οπου, εκεί που σκάει το κύμα, το σύνηθες μπεζ της άμμου δίνει τη θέση του στο ροζ. Λες και κάποιος πήρε το πινελάκι και τις μπογιές του και χρωμάτισε με υπομονή τον έναν κόκκο μετά τον άλλον, προσθέτοντας μια αίσθηση σουρεαλισμού στην αποστοκτική γοητεία της φύσης. Δεν είναι, βεβαίως, αποτέλεσμα μαγείας, ούτε είναι ανε-

Πολυφωτογραφημένος και δημοφιλής, ο Μπάλος, στην Κρήτη, προσελκύει κάθε χρόνο χιλιάδες λουόμενους.